

Nebojte sa snívať

Nebojte sa snívať

Príbeh, ktorý teraz vyrozprávam vás presvedčí o tom, že každý sen sa dokáže stať realitou a netreba sa báť snívať.

V malebnom anglickom mestečku Castle Combe, v ktorom každý dom mohol rozprávať svoj príbeh, stál obyčajný sirotinec s obyčajnou strechou, komínom, s obyčajnými oknami a dverami. Lenže za týmito obyčajnými dverami sa nachádzalo jedno neobyčajné dievča. Čierne vlasy sťa havran nosievala poprepletané so stužkami až po pás. Jej nezábudkové oči vám pozerali až do duše. Pleť biela ako mlieko a pery červené ako čerešne. Nádherné dievčatko s menom Anna.

Anna žila už svoj desiaty rok v sirotinci. Bola bystrá. Rada pomáhala s prácami, no nevychádzala s ostatnými deťmi. Anna mala totiž jednu výnimočnú vlastnosť, aj keď niektorí to nazvali prekliatím. Mala nadprirodzene bujnú fantáziu. Čo si predstavila, prakticky ožilo v jej očiach. Niekedy vedela byť zázračným svetom taká pohltená, že priam zabudla na realitu.

Deti boli vždy fascinované jej príbehmi, no ako sa stali staršími, nikto už nechcel počúvať jej príbehy. Preteky s obrovskými mravcami, ako si vyspevovala na strome s vtáčikom Jarabáčikom, ako sa naháňa s veľkým ružovým medvedíkom. Deti už nechceli mať falošné nádeje, že aký je život príjemný, zábavný a plný dobrodružstiev. Už čelili tvrdej realite. Realite, ktorá im zobrala milujúce rodiny a lásku, po ktorej celý život túžili. Anna sa však aj napriek ostrým slovám týchto úbohých duší nedala odradiť a naďalej snívala. Keď jej okolie a okolnosti nedovolili snívať cez deň, tak snívala v noci. Celý deň čakala, keď si konečne zatvorí oči a preniesie sa do sveta, kde je všetko možné.

Počas jednej noci, keď sa z Anny stalo jedenásť ročné dievča sa jej prisnil sen ako nikdy predtým. Počas krásnej prechádzky ružovými stromami z cukrovej vaty, kde na oblohe nebolo ani obláčika, Anna na cestičke vyrobenej z pestrofarebných cukríkov uvidela siluety dvoch postáv. Bola v šoku. Živé postavy neboli nikdy súčasťou Anniných snov. Boli to len zvieratá, hračky, jedlo, no vždy jej dokázali spraviť prívetivú spoločnosť. Anna sa od zvedavosti začala približovať. Keď sa dostala dostatočne blízko, uvidela vysokého muža štíhlej postavy s čiernou bradou a vlasmi. Žena po jeho ľavici bola presný opak. Nižšia blondínka s modrými očami pripomínajúca anjela mala úsmev na tvári, no v očiach slzy. „Ste v poriadku?“ opatrne sa opýtala Anna. „Si naša

jediná nádej slniečko, musíš nám pomôcť. Máme málo času, prvá beštia sa už blíži .“ povedal jej muž so strachom v hlase. „Beštia v mojom sne?“ Anna vykrikla s nadšením. Obe postavy zmätene hľadeli na Annu, no neváhali a uviedli ju do deja.

„Voláme sa Luck a Nancy, nepamätáme si nič okrem našich mien. Putujeme už ani nevieme ako dlho časopriestorom a snažíme sa nájsť konečné východisko, no nie a nie ho nájsť. Pri našom putovaní nás začali prenasledovať nadprirodzené tvory, ktoré ohrozili naše životy, ale podarilo sa nám uniknúť. Anna, výnimočné dieťa ako ty, ja naša jediná cesta späť.“

Ani nestihli dopovedať a z diaľky sa začal ozývať hlučný rev. Rev leva. Rev leva, z ktorého by vám popraskali ušné bubienky. Z rozvíreného prachu sa z diaľky vynorila hriva, hlava, telo, z ktorého vyčnievali mohutné orlie krídla. Chvost, ktorým si lev rozrýval cestu, hrkal a dával jasne najavo, že sa korisť má pripraviť na prehru. Anna z nemého úžasu zmeravela. Luck a Nancy zdrapili Annu a začali utekať. Lev sa nedal a naháňačka bola zahájená. „Musíme sa skryť!“ zvolala Nancy, no navôkol boli len stromy a lúka. „Anna pokús sa niečo vymyslieť!“ zvolal Luck so strachom v hlase. Anne netrvalo dlho a už sa dostala do režimu prežitia. Premýšľala čo by im pomohlo. „Potrebujeme bludisko!“ oznámila. „Anna rozmýšľaj normálne, toto nie je zábava. Tu nám ide o život!“...

V momente sa pred nimi zjavilo cukríkovo-ružové vysoké bludisko. „Nasledujte ma, presne viem kam!“ rozkaz Anny bol jasný a nasledovali ju. V pozadí stále počuli zmätené kráčanie leva. Jeho chvost neprestával hrkať, no postupne sa stišovalo.

„Striasli sme ho. Už sa nemusíte ničoho báť. Už ste v mojich rukách. Nič vám nehrozí a váš návrat do normálneho života je za rohom. Je mi ľúto, že ste si toho tak veľa prežili ale čoskoro tomu bude koniec.“

„Anna, čo toľko vylihuješ! Si myslíš, že tá dlážka sa vďaka tvojej predstavivosti sama umyje! Tak to ani náhodou, mladá dáma. Šup, šup do práce,“ ozval sa prenikavejší hlas ako leví rev. „Ach, kiežby som sa nemusela vracieť do tohto nudného života bez farieb, zábavy a netvorov!“

Anna sa po celom bežnom dni v sirotinci nevedela dočkať Lucka a Nancy. Ľahla si. Zatvorila oči a začali sa diať zázraky.

„Vitaj späť, Anna.“ Privítala ju Nancy s úsmevom na tvári. Nachádzali sa v pralesi. Tento prales pôsobil veľmi príjemne. Vôňa exotických rastlín bola unášaná jemným vánkom. Tráva bola mäkučká a obloha jasne modrá. „Si pripravená na ďalšie dobrodružstvo?“ opýtal sa Luck s nadšením v hlase. „Tuším sa vám aj zapáčila včerajšia naháňačka o život,“ podpichla Anna.

Ako tak kráčali po lese, Luck spolu s Nancy rozprávali Anne príhody, čo všetko ich postihlo pri cestovaní časopriestorom. Anna len s nadšením hltala každé jedno ich slovo. Užívala si každú minútu s nimi a nechcela, aby sa to skončilo.

„Anna, vstávaj, budeme meškať na hodinu!“ zobudila ju Annina spolubývajúca.

Nie, ja nikam nejdem! Ja sa chcem vrátiť! Luck a Nancy ma jediní chápu a majú ma radi ako ich vlastnú dcérku. Snáď si nezaslúžim byť lúbená? Pomyslela si Anna.

„Toto je môj život. Ja som si pánom a budem si robiť, čo chcem!“ zvolala. Anna si zbalila svoje veci. Dala sa na útek do najbližšej komory kde by ju určite nikto nehľadal najbližší deň. Anna si zatvorila oči, až kým sa neocitla...

Nádhera. Takýto zámok som ešte nevidela. Tie vežičky, hradby, detaily na bráne. Som svedkom umeleckého diela. Kiežby takto vyzeral sirotinec. Možno by som sa potom toľko nestážovala, že mi ubúda z mojej fantázie v tých temných miestnostiach. Ale nikde nevidím Lucka a Nancy. Kde len môžu byť? Pohltená myšlienkami začala kráčať k mohutným strieborným dverám hradu, ktoré boli posiate zlatými ornamentmi ruží.

Vstúpila a zimomriavky mala po celom tele. Temná, strašidelná atmosféra hradu uvítala svoju novú hostku. Anna neisto začala kráčať vpred, no zrazu sa ozval krik.

Začala utekať do miestnosti pred ňou. Keď prekročila prah dverí, neverila vlastným očiam. Stál pred ňou ozrutný kamenný troll. Na svojej oválnej tvári mal výraz nechuti a hnevu. Jeho nos mu zakrýval pohľad na zem. Ruky aj nohy mal až po zem. Celé telo bolo posiate brečtanom. Jeho driek ovíjala látka pripomínajúca sukňu.

„Anna pozor!“ vykrikol známy hlas na Annu. V momente ako sa otočila, rútil sa na ňu balvan. Rýchlo sa ukryla za roh, kde boli aj jej spriaznené duše. „Čo sa tu deje? Prečo ste v zámku s trollom, ktorý nevyzerá, že vás má v láske?“

„ V skratke : po tom ako si odišla, sme plánovali prespať v džungli. V momente, ako sme sa uložili na spánok, ocitli sme sa v komnate tohto zámku. Išli sme to tu preskúmať a tento maličký je strážca hradu. A my sme tu tí nepozvaní. Snažili sme sa odísť v mieri, no nerozumie nám,“ vysvetlil jej Luck.

„Toto je môj svet, ja som tu doma a nijaký rozzúrený tvor ma nevystraší,“ povedala odhodlane Anna. Zrazu sa jej v ruke ocitol luk so šípmi a akcia sa mohla začať.

Anna strieľala z luku ako Neskrotná, no cez kamennú pokožku trolla neprešiel ani jeden. Troll sa len viac rozzúril. Z vrečka vytiahla obrovské lano, s ktorým chcela spolu s Luckom trolla zviazať, ale troll sa nedal. Chytil lano a Annu odhodilo k veľkému oknu s prenádhernou farebnou vitrážou.

Nancy sa rozbehla za Luckom, ktorý narazil to kamenného stĺpu. Troll sa rozbehol za Nancy, aby ju lapil, ibaže z druhej strany sa ozvalo: „Pod' ty balvan, chyť si ma!“.

Troll sa rozbehol Anniným smerom. Načiahol sa za Annou, lenže si nevšimol okno. Nestačil zabrzdiť a z vitráže zostali len črepy.

Anna si myslela, že jej plán dopadol úspešne, lenže lano, ktoré mala priviazané na seba, stihol troll chytiť pred svojím pádom. Anna už len cítila, ako sa lano naplo...
„Anna, nie!“

...

„Toto snád' nemyslíš vážne!? Vylihovať v komore namiesto učenia. Slečna za toto budete mať obrovský trest. Nehoráznosť!“

Anna celá premočená potom sa ocitla zas a znova v realite. V sirotinci bez farieb. Netušila, čo sa stalo Luckovi a Nancy. Nevedela, či sa ešte niekedy stretnú. Bude mať ešte šancu ich zachrániť?

Anne sa už týždeň nepodarilo v jej snoch spojiť s Nancy a Luckom. Učila sa, upratovala a vrátila sa naspäť do prítomnosti. Vrátila sa do kolobehu svojho bežného života.

Lenže jedného dňa, keď zametala podlahu v chodbe, sa po celom sirotinci ozývalo hlasné klopanie na dvere. Klop, klop, klop.

„Anna, buď užitočná a choď otvoriť tie prekliate dvere!“ okríkla ju opatrovatel'ka.

Ako Anna položila ruku na kľučku, znervóznela. Otvorila dvere. Slnečné lúče ju na zlomok sekundy zaslepili a videla len siluety dvoch postáv. „Zdá sa mi to alebo...“

„Anna, my sme ťa konečne našli!“ ozval sa ženský hlas.

„Nancy! Luck! Vy žijete!“ Anna sa na nich so slzami hodila a vystískala ich. Stále bola v šoku a nevedela, či sa jej len sníva.

„Anna, čo to robíš? Dobrý deň, ako vám pomôžem“ ozvala sa opatrovatel'ka.

„Dobrý deň, my sme si prišli po našu Annu.“

O pár dní neskôr všetci traja spolu začali žiť úplne nový život v útulnom domčeku v malej dedinke, kde si nažívali šťastne ako rodinka. Annin sen sa stal skutočnosťou.

Balleková